Сашко повернувся зі школи. Смачно пообідав. Важко зітхнув. І, зручно вмостившись у кріслі, став дивитися телевізор.

— Допоможи, будь ласка, вимити посуд,— попрохала сестричка Надійка.

— Обов'язково,— простогнав Сашко, перевертаючись на другий бік. — Але я в школі так натомився, що й тарілки в руках не втримаю.

— А що ж ви там робили? — здивувалася Надійка.

— Знання штурмували.

— Де болить?

— У голові. Гуде, ніби телеграфні проводи. Руки — ніби мотузки. Ноги підломлюються.

— Бідненький мій,— поспівчувала сестричка. — Ти мене вибач, дорогенький.

— Ти ж мене знаєш, двічі прохати не потрібно. Сам усе розумію.

З кухні знову долинув брязкіт посуду і дзюрчання води.

Та не встиг Сашко заспокоїтись, як Надійка знову подала свій мелодійний голос:

— Можливо, в квартирі підметеш? Це ж не важко.

— Вигадаєш таке,— буркнув Сашко сердито.— Підмести. Та мене трактором з місця не зрушиш.

— А килимок вибити? Мабуть, я сама.

— Звичайно. Ти ж не хочеш, щоб я завтра не пішов до школи. Тим більше через якусь ганчірку. Увесь клас буде сміятися. Ти саме цього хочеш?

— Ні! Вигадаєш таке. Відпочивай! Набирайся сил.

— А ти частіше до мене звертайся по допомогу,— вже примирливо додав Сашко.— Я завжди до твоїх послуг.

— Можливо, задрімаєш?

— Так перетерплю.

Надійка знову взялася до роботи.

Сашко теж заспокоївся. Та не встиг він додивитися мультфільм, як раптом почув Надійчин голос:

— Ой! — скрикнула сестричка.— Я забула! Телефонував Миколка Семененко. Запрошував тебе м'яча поганяти. Шкода, що ти заслаб.

— Що ж ти мовчала! — підхопився Сашко, ніби його хто голкою штрикнув, й, стрибаючи на одній нозі, став натягувати черевики.

— Бач, що вигадала... Заслаб! — почулося з коридору.